

KANDIDAT

XXXX

PRØVE

JUR117 1 Tings- og immaterialrett

Emnekode	JUR117
Vurderingsform	Skriftlig eksamen
Starttid	31.05.2023 07:00
Sluttid	31.05.2023 13:00
Sensurfrist	20.06.2023 21:59
PDF opprettet	20.06.2023 14:48

Oppgave	Tittel	Oppgavetype
?	JUR117 23 V ORD. generell informasjon	Informasjon eller ressurser
1	Del 1	Langsvar
2	Del 2	Langsvar

3

Del 3

Langsvar

¹ Del 1

Anslått tidsbruk ca 3 timer.

I 2022 søkte mer enn 35.000 personer asyl i Norge. Dette var omtrent ti ganger så mange som man forventet før året startet. En viktig årsak til det høye tallet var flyktningstrømmen fra det krigsherjede Ukraina.

I april 2022 inngikk Lillevik asylmottak AS avtale med Utlendingsdirektoratet (UDI) om drift av et asylmottak i Lillevik kommune. Etter avtalen skal Lillevik asylmottak AS drive asylmottak på vegne av staten og med betaling fra UDI. Avtalen ble inngått etter anbud og på ordinære vilkår. Asylmottaket tok i løpet av 2022 imot nesten 700 personer. Omtrent 30 % av disse er enslige menn. Resten er familier.

Lillevik asylmottak AS er et ordinært mottak der asylsøkere bor mens søknadene om oppholdstillatelse blir behandlet. Mottaket er etablert i en tidligere kontorbygning, som ligger i et av Lillevik kommunes mer attraktive boligstrøk. I august 2022 fikk asylmottaket bruksendringstillatelse fra Lillevik kommune, slik at eiendommen nå kan brukes som asylmottak. Lillevik asylmottak AS leier selve eiendommen av Peder Ås. Etter UDIs mening er det gunstig med en sentral beliggenhet. Grunnen til dette er spesielt den korte avstanden til forskjellige offentlige tjenester som for eksempel skole og helse.

I april 2023 gikk Marte Kirkerud, Hans Tastad og Ole Vold, som alle hadde eiendommer som grenset til mottaket, til sak mot Lillevik asylmottak AS. Kirkerud, Tastad og Vold (heretter kalt naboene) mente det ikke var lov å plassere et asylmottak så nær private boliger. De viste blant annet til at de var oppriktig redde for at noe kunne skje dem selv eller barna deres, siden flere av asylsøkerne var traumatisert av fryktelige krigsopplevelser. Naboene viste også til at taksten på eiendommene deres var falt med mer enn 20 % etter at asylmottaket ble etablert. Naboene mente dessuten at UDI heller burde inngått avtale med noen andre. Naboene kjente til at det var flere som hadde søkt om å få drive asylmottak i Lillevik kommune, blant annet hotelleier Tor Olsen. Olsen eide et hotell som lå inne i Lillevikskogen. Hadde Olsen fått kontrakten, ville ingen naboer blitt påført slike ulemper, mente naboene.

Til dette svarte Lillevik asylmottak AS at det lå grundige overveielser bak UDIs beslutning om å gi mottaket kontrakten. Det ble blant annet vist til at barna i mottaket har rett til skolegang etter norsk lov, og at mottaket derfor må ligge i rimelig avstand fra en skole. Mottaket viste videre til at Norge, på linje med andre land, må ta ansvar for den flyktningkrisen hele Europa nå står overfor. Det ble også vist til en politirapport fra nabokommunen, Storvik kommune. I denne rapporten gikk det fram at det ikke kunne påvises mer kriminalitet i nabolaget rundt et lignende asylmottak, enn det som ellers var vanlig i Storvik kommune.

Spørsmål: Er asylmottaket i strid med naboloven?

Skriv ditt svar her...

Den overordnende problemstillingen er om asylmottaket er i strid med naboloven.

Det rettslige grunnlaget er Lov 1961 16. juni nr. 15 (Grannelova heretter gl).

Loven er en deklarasjonslov jf. § 1, hvilket innebærer at loven viker dersom det foreligger et annet eksisterende stiftelsesgrunnlaget.

Dette kan ikke påvises i foreliggende tilfelle, og dermed kommer grannelova til anvendelse.

Utgangspunktet er at Lillevik asylmottak AS kan plassere asylmottaket der de måtte ønske i kraft av eiendomsretten i hensyn tatt naboen. Det følger imidlertid en skranke i gl. § 2, om hva en "granne" må finne seg i før det kan protesteres på et tiltak, og omtales som tålegrensen.

For at grannelova skal komme til anvendelse må det være tale om et naboforhold.

Av gl. § 2 følger det at "ingen må ha, gjera eller setja i verk noko (...) som "urimeleg eller uturvande" er til "skade eller ulempe" på "granneeigedom".

En naturlig språklig forståelse av "granneeigedom" viser til eiendommer som ligger såpass tett inntil en annen eiendom, slik at hvert tiltak påvirker naboeiendommen, som deler grenser med tiltakshavers eiendom påvirker naboeiendommen.

Forarbeidene til loven er snau om hva som ligger i "granneeigedom", men Falknager og Falkanger har i juridisk teori (Tingsrett) tatt til orde for at det er tilstrekkelig at en eiendom kan blir negativt påvirket av tiltaket og at det ikke er oppstilt krav om at eiendommene må være inntil hverandre. Imidlertid har Sivillovbokutvalget støttet denne forståelsen.

En naturlig ordlydstolkning av "ingen må ha, gjera eller setja i verk noko (...) på granneeigedom"

viser til at hverken tiltakshaver eller noen andre på hans eiendom må føre tiltak som er i strid med tålegrensen i gl. § 2.

I foreliggende sak har Lillevik Kommune leid av en av eiendommene til Peder Ås for å kunne gjennomføre tiltaket. Inn under ordlyden av "ingen" omfavnes både Peder og Lillevik kommune som pliktsubjekt.

Hensynet som gjør seg gjeldende er at det skal foreligge tilknytning mellom eiendommen, og de aktuelle tiltaket i foreliggende tilfelle som er asylmottaket, og videre som er til "ulempe eller skade". Innen orldydstolkningen av "noko" omfavnes rettssubjektet asylmottaket.

Hensynet gjør seg også gjeldende når det er tale om å søke erstatning, vederlag og retting, ved at det kreves tilknytning til både eiendommen og tiltaket som potensielt er "urimeleg eller uturvande".

Følgelig er det tale om naboforhold i foreliggende tilfelle.

Det springende punktet i saken er om asylmottaket er til "skade eller ulempe" for Marte, Ole og Hans.

En naturlig språklig forståelse av "skade" viser til noe som en både er en fysisk og psykisk påkjenning på både person og eiendom, med et større omfang av en negativ effekt.

I forarbeidene er det lagt til grunn at det "skaden" ikke trenger å være særlig utbredt, men at det er tilstrekkelig for å anse skade når det både er vist til noe skadelig på en eiendom samt en person. I foreliggende tilfelle kan ikke dette påvises en slik skade, og utgangspunktet er at det ikke foreligger skade.

I Rt-1983-152 (23-83) konkluderte Høyesterett med at det er summen av de negative effektene som er avgjørende i vurderingen for om det foreligger "skade eller ulempe".

Vurderingen videre er hvor vidt det kan påvises en "ulempe".

En ren ordlydstolkning av "ulempe" viser til alle negative effekter som kan føres gjennom et tiltak. Inn under vilkåret faller støv, støy og lukt.

Forarbeidene har lagt til grunn at det foreligger en objektiv vurdering i om det foreligger en "ulempe eller skade". Det er derfor ønskelig å legge til grunn at det er den kumulative effekten som gjør seg gjeldende, og dette kan også leses eksplisitt ut av loven "ulempe eller skade".

Høyesterett har i Lillo og oppsal-dommen argumentert for at "ulempe"-vilkåret favner vidt.

I grisehus-dommen kom Høyesterett frem til at støy var tilstrekkelig for å kunne påvise "ulempe" når det ble fremkom klaging som følge av lukt fra et grisehus. I foreliggende sak er det imidlertid ikke snakk om støy, lukt eller støv, men heller en nedgang på 20% i takst på eiendommene som befinner seg rundt tiltaket (asylmottaket).

Marte Ole og Hans har vist til det er 20% nedgang i deres takst på eiendommene.

Den sentrale vurderingen er om nedgangen er en "ulempe".

Faktum viser ikke til nok holdepunkter for å kunne vise til en estimert pris på deres eiendommer før nedgangen. Det er likevel naturlig å se det i betraktning av at naturligvis var tale om høye summer, ettersom at eiendommer vanligvis har høye takster. Dette viser til at 20% nedgang i takst er en høy sum.

Det må også sees til ulempens varighet. Varigheten til ulempen i foreliggende sak viser ikke til noe som er bare satt der i imidlertid.

I Rt-1969-757 kom Høyesterett frem til at det forelå en omfattende ulempe, hvorav de vektla ulempens varighet til grunn. Det ble reist spørsmål om støyen var "sjenerende" i område, hvilket Høyesterett konkluderte med at det forelå. Dommen har ikke fullstendig overføringsverdi til vår sak, men belyser viktige momenter som kan gjøre seg gjeldende.

Ettersom at det er tale om et asylmottak, er ikke dette noe som enkeltvis kan la seg endre når tiltaket er gjennomført, hvilket taler for at det er tale om en permanent "ulempe".

Delkonklusjonen er at det foreligger en ulempe.

Videre er spørsmålet om ulempen eller skaden er "urimeleg eller uturvande" for naboene.

Det foreligger krav om årsakssammenheng i vurderingen for om en ulempe kan være "urimeleg eller uturvande"

I vurderingen av om noe er "uturvande" skal det legges vekt på teknisk mulig, økonomisk mulig å gjøre for å hindre eller avgrense skaden eller ulempen som har oppstått jf. gl. § 2 andre ledd.

En naturlig språklig forståelse av "uturvande" står synonymt med unødvendig. Det imidlertid tre hensikter som er ment til å forhindre med uturvandevurderingen. En naturlig språklig forståelse av "uturvande" viser til et tiltak som er satt opp i sjikanehensikt uten et aktverdig formål.

Det skal sees hen til om tiltaket er satt i sjikanehensikt, vurdere om den har et aktverdig (fornuftig) formål, samt om den har et aktverdig formål, men at ulempen eller skaden kunne vært redusert dersom det var lagt inn ytterligere innsats eller økonomi for å avgrense.

Forarbeidene har også omtalt vurderingen om "uturvande" som en objektiv vurdering, hvorav interesseavveiningen står sentralt.

Tiltakets formål er godt begrunnet i krigen i Ukraina, hvorav hensikten har vært å kunne ta i mot flyktningstrømmen, hvilket begrunner at det ikke foreligger et tiltak i sjikanehensikt, men snarere heller et aktverdig formål.

I Rt. 1969-06-28 var det reist spørsmål om hva som kunne tillates å gjøre for å dempe støy under vurderingen om det var gjort tilstrekkelig for å kunne avgrense ulempen. Høyesterett kom frem til at dette ikke var gjort, og gjorde gjeldende at ulempen var unødvendig, ettersom at det ville latt seg gjøre å redusere ulempen.

Det må først vurderes om Lillevik kommune har gjort tiltak for å hindre eller avgrense ulempene eller skaden som har oppstått.

I vurderingen av hva som er teknisk mulig beror på en konkret skjønnsmessig vurdering jf. forarbeidene.

Det er naturlig å forstå det i betraktning av at det ikke lar seg praktisk gjøre å flytte et asylmottak. I lys av tingsrettslige og samfunnshensyn taler det for det ikke vil la seg gjøre å gjennomføre en flytting av asylmottaket som må regnes å være større.

Ole, Marte og Hans anfører at det var flere i område som hadde søkt om å gjennomføre tiltak for å starte opp asylmottak.

Dette kan dras i retning av det ikke var gjort tilstrekkelig med forhøringen om å undersøke hvor asylmottaket alternativt kunne vært plassert. Likevel blir det naturlig å se det i lys av at det foreligger dokumentert bevis for at det er det aktuelle stedet som er valgt med god hensikt, og at det dermed ikke er unnlatt å

ha gjort undersøkelser som kunne hindret eller redusert ulempen i foreliggende sak.

Følgelig er ikke ulempen uturvande.

Spørsmålet videre er om ulempen er "urimelig".

En naturlig språklig forståelse av "urimelig" gir en anvisning på et tiltak som er forverret, og ellers har mistet sin formål eller hensikt.

I vurderingen av om noe er urimelig, skal det i likehet med uturvandevurderingen legges vekt på hva som er teknisk og økonomisk mulig, men også hva som er "venteleg etter tilhøva på staden (...) og om det er verre enn det som plar fylgja av vanlege bruks- eller driftsmåtar på slike stader".

Det følger imidlertid et dynamisk prinsipp om at tålegrensen skal strekke seg etter hvordan forholdene kan sies å være på stedet. Dette har Høyesterett tatt til orde for i dom Rt. 1973 s. 1193.

Det vurderes videre om hva som er "venteleg" etter tilhøva på staden.

En naturlig språklig forståelse av "venteleg" viser til hva som kan forventes av en nabo på det konkrete stedet, fra det tidspunktet en nabo etablerer seg i område, samt hvordan forholdene tillater at bruken skal være.

Terskelen er imidlertid forskjellig til hva som ligger i kravet om "påregnelighet", fordi påregnelighet omfavner hva som er sedvanlig over hele område, og hvordan det kan tenkes å bruke område.

Høyesterett har i dom HR-2011-1071-A, hvor det var reist spørsmål om tiltak av vindmøller var urimelig for grunneier som hadde en gård som grenset til

vindmøllene, begrunnet med at det ikke forelå noe urimelig med hensyn til at stedet tillot et slikt tiltak. Det springende punktet her er om Ole, Marte og Hans kunne forutse at et slikt tiltak ville kunne føres.

Det er ingen holdepunkter i faktum som viser til at asylmottak har vært ført i nærområdene eller på det aktuelle område i Lillevik Kommune.

I Gardemoflyplass-dommen ble det reist spørsmål om støy fra fly var "venteleg" fra det tidspunktet naboene etablerte seg i område. konklusjonen ble at det forelå strekning som kunne utnyttes på det viset at kunne blitt en flyplass. Høyesterett kom frem til at dette var "venteleg" etter forholdene.

Det kan derfor problematiseres hvor vidt asylmottaket er etter forholdene tillat i område. Likevel har rettspraksis i vindmølle dommen (HR-2011-1071-A) lagt til grunn at ny teknologi var noe som kunne forventes på område.

Det er derfor ingen holdepunkter i faktum som viser til at det ikke forelå forhold som ville la seg gjøre å utbygge et asylmottak, selv om det kan problematiseres hvor vidt det var venteleg. Et annet viktig poeng som gjør seg gjeldende er at selv om noe er nytt, vil ikke dette kunne anses som noe som ikke kunne forventes på stedet.

I utgangspunktet er asyl-mottaket "ventelg" etter tilhøva.

Videre er vurderingen om bruken "plar fylgja av vanlege bruks- eller driftsmåtar på slike stader".

En naturlig språklig forståelse av "slike stader" viser til hva som er påregnelig, og sedvanlig over hele område og ikke bare det konkrete område som naboene befinner seg i.

Det derfor nødvendig å se hen til anførselen om at det var søkt alternative steder som asylmottaket kunne plasseres. Likevel er det få holdepunkter som viser til nøyaktigheten av hvor de områdene befinner seg i forhold til beliggenheten av Ole, Marte og Hans eiendom. Det argumenteres derfor at det likevel var påregnelig over hele stedet at et slikt tiltak ville kunne sted før eller siden.

Ved vurderingen om "plar fylgja av vanlege bruks- eller driftsmåtar" legges det i vurderingen om hvordan bruken er på nærområdene det er tale om samme slags virksomhet.

Forarbeidene har talt for at tålegrensen kan være bestridt når bruken er verre på område enn andre steder.

Det kan ikke påvises her at bruken er verre på det aktuelle område enn hva som i utgangspunktet var påregnelig.

Konklusjonen er at aylmotakket ikke er i strid med naboloven.

Ord: 1920

Knytte håndtegninger til denne**oppgaven?**

Bruk følgende kode:

4091671**² Del 2**

Del 2. Anslått tidsbruk ca 1 time

Forklar hvordan man kan hevde en veirett over en annens eiendom.

Skriv ditt svar her

Det overordnede spørsmålet er hvordan man kan hevde en veirett over en annens eiendom.

Det rettslige grunnlaget er Lov 1966 12.september nr. 1 hevdsloven heretter hevdsl.

Lovens anvendelsesområde gjelder rett som det kan vinnes hevd på jf. § 1. Dette gjelder enten ting eller bruksrett til ting.

En naturlig språklig forståelse av "ting" viser både til eiendom samt bruksrett ting til, som i foreliggende tilfelle gjelder veirett.

Utgangspunktet er at en grunneier når som helst kan protestere på noens bruk av hans eiendom i kraft av sin eiendomsrett.

Når det er spørsmål om å hevde i det generelle, gjelder det om hevd kan påvises etter fire vilkår som fremgår av hevdsloven heretter hevdsl. §§ 2-6.

I foreliggende spørsmål er det snakk om veirett, som innebærer spørsmål om hvordan det kan hevdes en bruksrett om veirett.

Av loven kan det sammenfalles fire vilkår som må være oppfylt for at brukshevd skal kunne påvises jf. §§ 7 og 8.

Bruksrett er regulert av hevdsl. § 7. Det fremgår av bestemmelsens ordlyd at "den som brukar eller har tingen som om han var bruksrettshavar, hevdar bruksrett. Dette gjeld og for særlege bruksrettar som vegrett og anna".

Bestemmelsene i §§ 2-6 gjelder tilsvarende.

Hensynet som gjør seg gjeldende ved hevd er å skape stabilitet samt verne etablerte forhold.

Det er oppstilt krav om å bruke tingen som sin egen i sammenhengen av 20 år jf. § 2. Kravet gjør seg gjeldende når det også er tale om eiendomsrettshevd, men vil også gjøre seg gjeldende i brukshevd. Imidlertid gjelder ikke kravet om eksklusivitet når det er tale om brukshevd.

En naturlig språklig forståelse av "den som brukar eller har tingen som om han var bruksrettshavar" gir en anvisning på at hevdprentenden ser utad ut som om han var den rette servitutthaver i sammenhengen av 20 år.

Det foreligger derfor krav om kvalitativ bruk og kvalitativt bruk, om at tingen er brukt i tilstrekkelig mengde samt intensitet for at det skal kunne sees som at det er hevdprentenden er rette eier.

Når det er oppstilt krav om at intensitet i bruken, ville dette også gjelde brukshevd, med unntak i eksklusivitet. I HR-2021-1773-A kom Høyesterett frem til at det ikke forventes at bruken skal være av lik art når det er snakk om brukshevd til vei, på en slik måte som det forventes av eiendomsrettshevd.

Videre gjelder vilkåret om hevdsovergang jf. §3 hvorav det framgår at "har to eller fleire ein ting etter kvarandre i samanheng og overgangen mellom dei er "lovleg", er hevd fullført når hevdstida etter § 2 er ute".

Når det vises til at overgangen må være lovlig, gis det anvisning til at det hevdsovergang kan finne sted når det er snakk om arv, salg eller pant.

I Rt-2001-1229 gjaldt saken samerett. Høyesterett gjorde gjeldende at bruken ikke kunne anses fullført dersom det var tale om opphør i tre år i mellom for bruken. Også her kan det reise spørsmål om hevdstiden er fullført ved overgang. Når det er opphør i bruk mellom overgangen, har Høyesterett tatt til orde for at 1-2 år i opphør av bruken ikke er tilstrekkelig for å avbryte hevdstiden.

Imidlertid var tre år for lenge.

Årsaken til opphøret legges også til grunn for vurderingen. Dersom årsakene er godt rettslig begrunnet, og hevdprentenden likevel er berettiget til retten til tross for 2-3 år, vil hevd kunne påvises. Dette kan eksempelvis begrunnes gjennom dersom en hevdprentend dør, og det er tale om suksesjon - vil opphøret muligens være godt begrunnet i den førstes død, fordi det må regnes med tid for å avslutte et dødsbo. Dette var blant annet saken i Rt-2001-1229.

Når det gjøres gjeldende at hevd kan gå gjennom suksesjon, er det oppstilt krav om at begge hevdprentendene må oppfylle alle kravene i hevd herunder §§ 2-6.

Det er også oppstilt krav om å være i "aktsom god tro" i sammenhengende av 20 år jf. § 4 hvorav det følger at "den som veit at han ikkje eig tingen, hevdar ikkje. Det same gjeld (...) ikkje har vore så aktsam som han burde etter tilhøva".

En naturlig språklig forståelse av "ikkje har vore så aktsam som han burde etter tilhøva" viser til at en bringes ut av sin aktsomme gode tro dersom det oppstår grunner til mistanke eller oppfordring til å undersøke, og dersom dette ikke gjøres foreligger det ikke "aktsom god tro", fordi det kan gi indikasjoner på at noen andre eier tingen.

Dette er likedan med prinsippet om Bonus Pater-Familias og legger opp en aktsom god-tro standard om hvordan en alminnelig person i gaten ville handlet i samme situasjon.

Av hedvsl. § 5 kan man ikke eie en rett før fra av, eller ha tingen til forvaring. Hensynet som fremtrer av bestemmelsen er at tingen ikke kan holdes dersom man har retten fra før av.

De problematiske vilkårene vil ofte ofte være når hevdstiden finner sted. Dette følger av hevdsl. § 8.

Ordlyden er at "for rett over framand eigedom til bruk som ikkje viser seg av ei "fast tilstelling", er hevdstida 50 år. Som et klart utgangspunkt er hevdstiden 50 år, men dersom bruken viser seg av en "fast tilstelling" er hevdstiden 20 år.

En naturlig språklig forståelse av "fast tilstelling" viser til noe som er særlig utpreget og har en merkbar innretning. Dette kan også sees i betraktning. av hensynet som ligger i bunn om at bruken skal være såpass synlig slik at den rette eier har foranledning til å stanse hevd på hans eiendom. Dersom bruken ikke viser seg av en fast tilstelling, er hevdstiden 50 år, fordi det naturligvis tar lengre tid å oppdage bruken.

Forarbeidene har ikke satt av en nedre grense for når en fast tilstelling kan påvises, men Falkanger og Høyesterett har kommentert at det kan foreligge en fast tilstelling når det også er snakk om en opparbeidet sti. Kravet er imidlertid at må foreligge en årsakssammenheng mellom bruken og tilstelingen.

Unntaket fra hevdsl. § 8 er dersom det foreligger en "naudsynt veg eller opplagsplass".

En naturlig språklig forståelse av "naudsynt veg" viser til en vei som er nødvendig for å komme seg til ønsket destinasjon. Unntaket er fordi grunneier som oftest vil være klar over at det kun er en vei som kan brukes, og dermed har foranledning til å gripe inn tidligere.

Det ble gjort gjeldende at hevdstiden ikke ville utvides til 50 år når det var tale om nødvendig vei. Høyesterett har i tidligere og nåværende praksis hold fast i at en nødvendig vei kun kan påvises når det ikke foreligger en annen vei som kan brukes alternativt.

Fra tidspunktet det kan påvises hevd vil det ha en avgjørende betydning for når hevden har sitt sluttpunkt, og det endelig kan sies at det er vunnet hevd.

I forlengelsen av brukshevd, kan det videre avtalen gjennom servituttloven om hvilke beføyelser grunneierne selv ønsker.

Ord: 1135

**Knytte håndtegninger til denne
oppgaven?**
Bruk følgende kode:

1564207

³ Del 3

Del 3. Anslått tidsbruk 1 time

Gjør rede for de ulike måtene varemerkevern kan oppstå.

Skriv ditt svar her

Det overordnende spørsmålet er hvordan varemerkevern kan oppstå.

Det rettslige grunnlaget Lov 2010 26.mars nr. 8 varemerkeloven heretter vml.

Utgangspunktet følger av vml. § 1 hvor det følger at "enhver kan oppnå enerett til å bruke et varemerke som kjennetegn for "varer eller tjenester" i "næringsvirksomhet" etter bestemmelsene i denne loven (varemerkerett)"

En naturlig språklig forståelse av "enhver" gir en anvisning til at varemerkerett kan vinnes av både fysiske og juridiske personer.

Varemerkeretten omfavner et vidt område, og gir beskyttelse til alle merker som er "egnet til å (...) skille en virksomhets varer eller tjenester fra andres, for eksempel ord og ordforbindelser, herunder slagord, navn, bokstaver, tall, figurer, avbildninger, farger og lyder, eller en vares form, utstyr eller emballasje".

Når det vises til at det skal være egnet til å skille mellom "andres virksomheter" vises det til kravet om distinktivitet.

Distinktivitet må foreligge uansett om det er tale om registrering eller innarbeidelse jf. § 13.

Varemerkerett kan oppnås gjennom registrering i landet og internasjonalt samt innarbeidelse innad en mindre krets ved at varemerke blir godt kjent jf. vml. § 3.

For at det skal kunne påberopes vern gjennom innarbeidelsen må vilkårene i vml. § 2 være oppfylt. Det fremgår at "et varemerke anses innarbeidet når (...) det er godt kjent som noens særlige kjennetegn".

En naturlig språklig forståelse av "innarbeidet" viser til at varen er godt kjent innen for kretsen som benytter seg av samme slags vare. Det er ikke oppstilt krav om at det skal være kjent over hele landet, men at det må anses som at det foreligger distinktivitet når det er kjennskap til merke av kretsen som bruker varer av samme slag.

Dette måles imidlertid opp etter hvordan den gjennomsnittlige forbrukeren er og hvem som betaler for produktet.

I Gule-sider dommen ble det reist spørsmål om varemerke kunne få vern etter kravet om distinktivitet. Høyesterett kom frem til at måten varen hadde vært markedsført ville kunne gjøre at gule sider oppfylte kravet om innarbeidelse og måtte anses som kjent for omgangskretsen, selv om patentstyret ikke kom frem til at det forelå distinktivitet i forhold til registreringen.

Et avgjørende moment vil ofte være hvem om det foreligger fare for forveksling jf. vml. § 4 (1 ledd bokstav b.). Dette kan også sees i betraktning av at varemerke må ha et særlig preg, slik at de gjennomsnittlige brukeren gjenkjenner varemerke og kjøper dette på bakgrunn av det er tydelig og merkbart hvem som har laget dette.

Forarbeidene har ikke satt en høy terskel for når det kan påberopes vern etter varemerkeloven, men det er tilstrekkelig når det foreligger distinktivitet ved at det er godt kjent og at det ikke foreligger fare forveksling.

Den andre måten det kan påberopes vern etter er registrering til patentstyret jf. vml. § 12. Ved registreringen skal all informasjon gis til patentstyret jf. vml. § 12,

og dette underbygger også hensynet om at det skal kunne foretas bevisste valg av brukeren om at det er det varemerke de ønsker.

Også ved registreringen kan bare tegn som nevnt i vml. § 2 beskyttes.

Når det er snakk om distinktivitet innenfor registrering i vml. § 14 er det ofte avgjørende å se hen til hvilke vilkår som patentstyre godtar innenfor registrering, for at kravet om distinktivitet kan påvises.

Ofte vil dette omfavne vesentlige endringer, slik at alle endringer forbindes med varemerke eller varen. Også av første ledd fremgår det at "allmennheten klart og tydelig kan avgjøre gjenstanden for den beskyttelse merkehaveren gis". Patentstyre avgjør derav om varemerke har distinktivitet har andre varemerker og gir det beskyttelse/vern.

Good-will vilkåret gjelder uavhengig av om det er snakk om registrering eller innarbeidelse. Når det først kan påberopes vern etter varemerke, vil vernet beskyttelsen kreve samtykke fra innehaveren av varemerkeretten jf. § 4. Dette er med hensyn til at bruken ikke skal stride mot god forretningsskikk (god-will)

Ord: 636

**Knytte håndtegninger til denne
oppgaven?**
Bruk følgende kode:

8698948